

РЕШЕНИЕ

№ 1978

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 15.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1299** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. Д., гражданин на Република С., чрез адвокат О. Б. срещу отказ рег. № 5364р-2206/26.01.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за продължително пребиваване.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби. Твърди се, че същият не е мотивиран. И. са доводи, че чуждестранният гражданин е с български произход, поради което може да се възползва от възможността да му бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Заявлението е подадено надлежно по реда на чл. 34 от ППЗЧРБ и към което са приложени изискуемите документи, с което са доказани предпоставките по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ. Д. има сключен трудов договор с българско дружество, за който е било подадено уведомление в ТД на НАП, [населено място]. Представена е и декларация от български гражданин, с нотариална заверка на подписа, че дава съгласие чужденецът да бъде регистриран по настоящ и постоянен адрес в собствения му недвижим имот.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Б., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че акта на Директора на Дирекция „Миграция“ са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Чуждестранният гражданин не е могъл да докаже, че са налице предпоставките по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което не може да се възползва от облекчената процедура за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 28.09.2022 г. В. Д., гражданин на Република С. е подал до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР заявление рег. № Г-3604, за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Към заявлението са приложени документи, съгласно чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ: копие от валиден паспорт, издаден от компетентните власти на Република С., свидетелство за съдимост, превод на извлечение от регистъра по гражданското състояние на [община], Република С., от което е видно, че етническата принадлежност на лицето е „българска“, превод на удостоверение, издадено от длъжностно лице при [община], Република С., от което е видно, че националната принадлежност на лицето е „българска“, декларация от В. М., с нотариална заверка на подписа, че същият ще осигури жилище и адресна регистрация на В. Д., в собствения му апартамент, находящ с в [населено място], [улица], Трудов договор № 007/28.09.2002 г. сключен между „Ауто Трайдинг“ ЕООД и В. Д. и на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ, видно от който по последният е назначен на длъжност „продавач на автомобили“, с месторабота [населено място]. За договора е подадено на 28.09.2022 г. уведомление на основание чл. 62, ал. 5 от КТ в ТД на НАП, [населено място].

Във връзка с изискването на чл. 35, ал. 2 от ППЗЧРБ по служебен път е представено удостоверение за български произход, издадено от Изпълнителната Агенция за Българите в Чужбина.

Видно от приложеното по преписката писмо на ДА „НС“ рег. № 11-20205 от 17.10.2022 г., агенцията уведомява Дирекция „Миграция“ – МВР, че няма данни, някое от лицата в приложения списък, включително В. Д., да представляват заплаха за националната сигурност.

Видно от докладна записка № 5364р-25441 от 16.11.2022 г., съставена от инспектор при Дирекция „Миграция“ – МВР, след посещение на 16.11.2022 г. на адреса, в [населено място], [улица] установено, че на адреса има двуетажна къща. По сведения на съседни къщата принадлежи на В. М.. На първия етаж живее той, а на втория дъщеря му и съпруга ѝ. М. не е намерен там в момента на проверката. На адреса е установен С. М. – зет на собственика, който заявил, че на адреса не живеят чужденци, не са живели такива и няма информация, дали тъстът му е подписвал декларации за предоставяне на адрес на пребиваване на чужденци.

След извършена справка за пътуване на лице – чужд гражданин, е установено, че В. Д., гражданин на Република С. за периода 01.01.2022 г. – 23.01.2023 г. има

регистрирано единствено влизане на територията на страната на 28.09.2022 г. през ГКПП К. и излизане на същата дата, през същия ГКПП.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

Като допълнителни доказателства по делото беше приета справка от ТД на НАП, [населено място] от 15.03.2022 г., видно от която трудовия договор на В. Д. не е прекратен и декларация от 28.09.2022 г. от В. М. с нотариална заверка на подписа, с която той се съгласява лицата М. Д. и В. Д. да бъдат регистрирани постоянно на адреса на собствения му недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица].

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен на адвокат Б., на 01.02.2023 г. Жалбата е подадената на същата дата директно в АССГ (вх. № 4348), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. По силата на цитираната разпоредба разрешение за постоянно пребиваване, могат да получат чужденците с български произход. Според ал. 2 от същата норма, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1,....., се определят с правилника за прилагане на закона.

Съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в Д. – МВнР документ за платена такса за визата.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да откаже издаване на исканото разрешение за постоянно пребиваване по следните съображения.

Между страните няма спор, че В. Д. е представил всички посочени в чл. 34 от ППЗЧРБ, документи.

Основния спорен въпрос, в разглеждания казус е дали, някои от тези документи не са с невярно съдържание, съответно дали отразяват верни данни.

Според чл. 34, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, към заявлението за постоянно пребиваване се прилагат доказателства за осигурено жилище.

Видно от обстоятелствата, отразени в цитираната по-горе докладна записка № 5364р-25441 от 16.11.2022 г., независимо от подписаната от В. М. декларация, не е установено, че В. Д. е пребивавал или че е адресно регистриран на посочения адрес в [населено място], [улица].

Докладната записка представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 от ГПК. При липса на оспорване по реда на чл. 193 от ГПК, същият има обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно отразените в него обстоятелства, предмет на удостоверителното изявление на съставилото го длъжностно лице.

Съдът намира, че на В. Д. не е имал намерение да пребивава на посочения адрес, защото лице, живеещо постоянно там е заявило, че никакви чужденци не са живели там. Не е без значение и обстоятелството, че не са представени доказателства за това, че жилището в действителност принадлежи на В. М. и че той го е предоставил владението върху него на В. Д. на някакво правно основание – договор за наем, учредено право на ползване и т.н.

Не е трудно да се направи извод, че оспорващият не живял на посочения адрес, защото видно от справката за пътуване на лице – чужд гражданин, е установено, че В. Д., гражданин на Република С. за периода 01.01.2022 г. – 23.01.2023 г. има единствено регистрирано влизане на територията на страната на 28.09.2022 г. през ГКПП К. и излизане на същата дата, през същия ГКПП.

От друга страна, за да се възползва от облекчената процедура по чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, чужденецът, комуто не е издадена виза за дългосрочно пребиваване, следва да представи на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Такъв договор, сключен с „Ауто Трейдинг“ ЕООД е представен, като в същия е посочено, че мястото на работа е в [населено място]. Прави впечатление, че договорът е сключен на 28.09.2022 г., т.е. на същата дата на която е подадено и заявлението до Дирекция „Миграция“ – МВР.

Отразеното в цитираната справка за пътувания на В. Д. обстоятелство не е се оспорва, поради което съдът намира, че представеният трудов договор е фиктивен и е сключен единствено за целите на процедурата по издаване на разрешение за постоянно пребиваване.

Не е възможно, работник да изпълнява трудовите си задължения, след като физически отсъства от мястото, определено му според договора за изпълнението им, освен ако изрично не е предвидено работата да бъде изпълнявана дистанционно. Последното обстоятелство в случая не се установява.

Допълнителен аргумент за фиктивност на трудовия договор е липсата на длъжностна характеристика, екземпляр от която, съгласно чл. 127, ал. 1, т. 4 от КТ, се връчва на работника или служителя при сключване на трудовия договор срещу подпис и се отбелязва датата на връчването.

От изложените мотиви следва обосновавания извод, че при подаването на заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване, В. Д. е декларирал в действителност неверни обстоятелства, а именно, че има осигурено жилище и че работи по трудов договор – основание за отказ за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в

предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д., гражданин на Република С., чрез адвокат О. Б. срещу отказ рег. № 5364р-2206/26.01.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за продължително пребиваване.

ОСЪЖДА В. Д., гражданин на Република С. да заплати на Дирекция „Миграция“ – Министерство на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 1299 по описа за 2023 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.